

Життя після «Так»

КУПИТИ

Правила прості: цілий рік не бачитися й не спілкуватися. Чи врятує це їхнє кохання?

Лорен і Раян познайомилися й закохалися ще в коледжі. Здавалося б, взаємна симпатія, романтичні взаємовідносини і глибокий зв'язок привели їх до щасливого фіналу весілля. Попереду в них тільки «довго й щасливо»...

Та минає понад десять років, і їхній шлюб опиняється на межі краху. Зрештою, коли все хороше куди й поділося, а від сексу й романтики лишилися одні тьмяні спогади, найбуденніша сварка може стати останньою краплею для цього подружжя.

У надії знову покохати одне одного, Лорен та Раян вдаються до відчайдушного кроку, а саме вирішують узяти паузу. Вони домовляються поставити шлюб на паузу, цілий рік не бачитися й не спілкуватися. Можливо, за цей час їм вдасться розпалити минулі почуття, (або зустріти нове кохання та остаточно поставити крапку).

Щемка й прониклива, а подекуди надзвичайно дотепна історія про те, що означає любити та за що варто боротися.

Куди поділося все хороше?

Ми тиняємося по стоянці біля стадіону «Доджер». Раян знову забув, де ми поставили машину. Я йому торочу, що ми запакувалися в секції «С», але він мені не вірить.

— Та ні, — удесьте повторює. — Я точно пам'ятаю, що ми звертали праворуч.

Темно хоч в око стрель. Доріжку лише подекуди освітлюють ліхтарі у вигляді велетенських бейсбольних м'ячів. Коли ми паркувалися, я бачила перед собою табличку «С».

— Пам'ять тебе підводить, — сичу різким роздратованим тоном.

Ми вже бозна-скільки тут бродимо, а я ненавиджу натови і хаос, такі характерні для «Доджер». Добре, що влітку вечори теплі, проте вже десята, уболівальники масово покидають трибуни й розтікаються по домівках, а ми вдвох пробиваємося крізь море біло-синіх футболок. Це триває добрих двадцять хвилин.

— Не підводить, — не озираючись, огризається Раян. — Це в тебе пам'ять дірява.

— Ага, он воно що, — дратуюся, дрібочучи далеко позади. — По-твоєму, якщо я вранці не могла знайти ключі, то це означає, що я ідіотка?

Він пригальмовує, обертається й дивиться прямо на мене. Користуючись нагодою, я намагаюся його наздогнати. Парковка розташована на схилі, а я ходжу повільно.

— Так, Лорен, я сказав, що ти ідіотка. Саме це.

— Але ж так і було! Ти сказав, що, на відміну від мене, часто користуєшся мізками.

— Просто допоможи мені знайти ту довбану машину, і ми нарешті поїдемо додому.

Я мовчу. Тихо йду за Раяном. З кожним кроком ми дедалі більше віддаляємося від секції «С».

Аж дивно, що йому так кортить додому. Там нічим не краще. Така фігня триває вже кілька місяців.

Раян ходить широкими концентричними колами, то підіймаючись, то спускаючись схилами автостоянки довкола стадіону. Я дрібочу за ним, намагаюся не відставати.

Ми обоє мовчимо. Я думаю про те, як сильно мені хочеться накричати на нього. І як сильно мені хотілося кричати на нього вчора. І як мені хотітиметься кричати на нього завтра. Упевнена, у нього те саме на гадці. Однак ми не випускаємо ні пари з уст. Хай що крутиться в кожного з нас у голові, ніхто не порушує цієї напруженої тиші. Останнім часом вечорами й на вихідних між нами висить ця напруга, напруга, розрядити яку здатні лише «на добраніч» і «бувай».

Коли основна маса народу вже роз'їхалася, шукати стає легше. Парковка напівпорожня.

— Онде! — радше сам собі буркає Раян.

Я встигаю простежити за його поглядом. Дійсно, онде вона, наша маленька чорна «хонда».

Посеред секції «С».

Я осміхаюся. Це не усмішка, а вищир.

Раян теж осміхається. Але то не усмішка, а вищир.

Одинадцять з половиною років тому

Усе почалося на другому курсі. На першому друзів я не мала. УКЛА — Університет Каліфорнії в Лос-Анджелесі — не поспішав прийняти мене у свої обійми, на що я розраховувала під час вступу. Мені важко було знайомитися з новими людьми. Майже щовихідних я їздила додому, до рідних. Ну, якщо чесно, я їздила додому, щоб побачитися з молодшою сестрою, Рейчел. Мама й менший брат, Чарлі, були на другому місці. Рейчел знала про мене все на світі. Ми були нерозлийвода. Це за нею я скучала, на самоті обідаючи в університетській їдальні (а на самоті я там обідала значно частіше, ніж мені хотілося б визнавати).

Чомусь у дев'ятнадцять років я була набагато скромнішою і сором'язливішою, ніж у сімнадцять, коли закінчила школу з найкращими в

класі оцінками. На випускному я підписала стільки альбомів, що в мене руку судомило.

Поки я вчилася на першому курсі, мама частенько запитувала, чи не хочу я перевестися, мовляв, це нормально, ніяка не трагедія. Але я не хотіла. Мені подобався мій універ.

— Я просто ще не знайшла своєї стихії, — щоразу запевняла я. — Та нічого, колись знайду.

І таки знайшла, коли влаштувалася на роботу у відділ кореспонденції, своєрідний університетський поштамт. На нічних змінах ми працювали по двоє-троє. У маленьких групах я вміла виділятися. Коли не треба було волати на все горло, щоб тебе почули, я нарешті розкрилася. За ті кілька місяців познайомилася з купою народу. Багато з ким подружилася. З'явилися якісь симпатії, взаємні й не дуже. А коли на Різдво ми всі роз'їхалися по домівках, мені кортіло, щоб канікули скоріше закінчилися, — аж так сильно я скучила за друзями з універу. У другому семестрі в мене змінився розклад. Деякі предмети читали в корпусах, де я за півтора року ні разу не бувала. А ще я записалася на факультатив із психології, бо мала хороші бали з усіх загальнообов'язкових курсів. І от саме завдяки новому розкладу я почала постійно перетинатися з одним хлопцем. У спортзалі, у книгарні, у ліфті в корпусі Франца.

Він був високий, широкоплечий. Мав сильні руки. Рукави сорочки тісно облягали округлі, підкачані біцепси.

Русяве волосся, легка щетина. Завжди усміхнений, завжди не сам. Хоча ні, іноді я бачила його наодинці, але й тоді він мав такий упевнений у собі вигляд, наче прямує кудись із важливою місією.

Уперше ми заговорили в черзі до їдальні. Я була у вчорашній сірій футболці. Він стояв на кілька людей попереду. Я помітила його й чомусь подумала, що він теж міг мене помітити.

Він приклав студентське посвідчення до турнікета, проте відстав від своєї компанії і почав розмовляти з охоронцем на вході. Коли я підійшла, він замовк і перевів погляд на мене.

— Ти що, стежиш за мною? — усміхнувся він, дивлячись мені в очі.

Я ладна була крізь землю провалитися. Гадаю, він це помітив.

Рекомендована література

Запізно

Скажи, що
присягаєшся

Емоційний інтелект

Покинь якщо кохаєш

Мозок матеріальний.
Про користь
томографа,
транскраніального
стимулятора і клітин
равлика

Там, де співають раки

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ